

Arrest

**nr. 42 705 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI loco advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 april 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 april 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 13 januari 2010.

1.3. Op 25 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Caïro, de Libische nationaliteit te bezitten (uw moeder heeft de Egyptische nationaliteit, uw vader is Libiër) en moslim te zijn. U hebt tot uw tweede levensjaar in Egypte gewoond aangezien uw vader er werkte op de Libische ambassade, vervolgens keerden jullie naar Libië terug, en van 1977 tot 1986 woonden jullie in Frankrijk, ook daar werkte uw vader op de Libische ambassade. Uw ouders scheidden uit de echt en u woonde afwisselend bij uw vader en moeder.

U werkte voor de Veiligheid in el-Kwifia, u was verantwoordelijk voor een vijftiental controleposten. Begin maart 2009 werd er een transport van 120 personen tegengehouden door zulk een controlepost. U vernam van drie collega-officieren dat ene M. (...) M. (...) hiervoor verantwoordelijk was, één van de kozijnen van diens vader is A. (...) Y. (...) U. (...), één van de ‘leden van de revolutie van 1969’. Hij behoorde tot de twaalf machtigste mannen van Libië. Dergelijke personen hadden veel invloed en genoten immuniteit. M. (...) was een crimineel en zou veel geld slaan uit dergelijke transporten. Uw collega’s raadden u aan de zaak te laten vallen, doch u weigerde en liet een proces-verbaal opstellen dat door u en uw drie collega-officieren werd ondertekend en nog diezelfde dag werd overhandigd aan de verantwoordelijke van de Veiligheid. Korte tijd later begon u op uw gsm telefonische bedreigingen van M. (...) te ontvangen. U praatte hierover met een familielid, S. (...), een oud gediende in het leger, en die gaf aan het probleem vriendschappelijk te zullen oplossen. U gaf uw werk op en verbleef hoofdzakelijk bij deze S. (...). Een tweetal weken na het incident aan de barrage deed u een routinecontrole op de boerderij van M. (...)’s vader, toen u plots door twee mannen werd aangevallen en geslagen. De arbeiders op de boerderij kwamen tussen, de twee belagers gingen op de vlucht en u kon ontkomen. Met een taxi keerde u naar S. (...) terug, uw auto liet u achter. U vernam van S. (...) dat M. (...) intussen een klacht tegen u had neergelegd waarin hij u ervan beschuldigde een opposant van het regime te zijn. Tevens vernam u dat personen in auto’s van de ‘Politieke Gevangenis’ navraag naar u deden bij uw ouders en bij S. (...) en vernam u ook dat één van uw collega-officieren intussen was gedetineerd, naar u vermoedt hield dit verband met het incident aan de barrage. Een tiental dagen nadat u was aangevallen werd u door uw kozijn A. (...) naar de boerderij gebracht om uw auto terug op te halen. Daar aangekomen merkte u dat uw auto verdwenen was en werd u weerom aangevallen door twee mannen en in een ruimte op de boerderij opgesloten. Uw kozijn die hiervan getuige was reed onmiddellijk weg en bracht uw vader en S. (...) van het gebeurde op de hoogte. Zij slaagden erin uw bewaker om te kopen en u werd vrijgelaten. Op 19 april 2009 verliet u Libië via de luchthaven van Tripoli met een Libisch paspoort. U was in het gezelschap van een kolonel, O. (...) A. (...). Jullie vlogen naar Malta waar u weerom door Omar op een vliegtuig richting Hamburg werd gezet. Vervolgens kwam u per trein naar België en vroeg hier op 22 april 2009 asiel aan. U hebt nog telefonisch contact met uw ouders en met één van uw broers. Van uw vader heeft u vernomen dat de situatie weliswaar is gekalmeerd maar dat de pogingen om tot een verzoening te komen met M. (...) nog een viertal jaar zullen duren. Intussen hebt u hier in België een Marokkaanse leren kennen en wil op 6 februari 2009 met haar in de echt treden.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming daar u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wel om volgende redenen.

*Zo verklaart u vooreerst omwille van uw problemen het land **illegaal** te hebben verlaten. U reisde immers met een paspoort dat niet het uwe was en werd vergezeld door een kolonel die ook het verdere verloop van uw reis had geregeld. In dit opzicht wekt het dan ook **de nodige verbazing** dat u enerzijds, en zoals reeds werd opgemerkt, reist met een paspoort dat niet het uwe is, maar tegelijkertijd wel in het bezit bent van uw authentieke identiteitskaart, uw rijbewijs, een werkbadge, diploma en een convocatie om een maand dienstplicht te vervullen. Deze handelswijze kan totaal niet overtuigen daar bij een eenvoudige identiteitscontrole en/of foullering, zeker niet onmogelijk bij internationale vluchten, aan het licht zou komen dat **u reist in het bezit van documenten met daarop twee verschillende identiteiten**. U hierop gewezen komt u niet verder dan te stellen dat ‘iets’ u zei dat u deze documenten bij u moest dragen en u eigenlijk naar Frankrijk wou. Dan nog viel het niet uit te sluiten dat de Libische grensautoriteiten toch uw bagage zouden doorkijken en uw ware identiteit hadden kunnen ontdekken, met alle gevolgen vandien. Ook de vaststelling dat u wat betreft het tijdens de reis gebruikte paspoort enkel kennis heeft van de nationaliteit van het paspoort en de daarin gebruikte naam is opmerkelijk. Wat betreft andere gegevens zoals de gebruikte geboortedatum en welk soort visum er in*

het paspoort was opgenomen kan u **geen verduidelijking** geven, net zomin als u weet te vertellen met welke luchtvaartmaatschappij u van Libië naar Malta bent gevlogen (een gegeven dat zoals algemeen is geweten tijdens de vlucht nochtans verschillende keren wordt omgeroepen; CGVS pp. 2, 7). Uw toch wel zeer nonchalante manier van handelen en uw weinig gedetailleerde kennis van het door u gebruikte reisdocument kan totaal niet overtuigen. Immers, het is niet logisch dat iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te zijn ontvlucht en daarbij zelfs werd bijgestaan door een kolonel die werkte voor de Buitenlandse Veiligheid, het risico zou nemen te reizen in het bezit van documenten met daarop twee verschillende identiteiten en niet volledig op de hoogte zou zijn van de gebruikte personalia op het paspoort. Een ander opmerkelijk en **weinig geloofwaardig** gegeven is dat u van Malta naar Hamburg bent gevlogen **enkel en alleen** in het bezit van een instapkaart. U was niet meer in het bezit van uw paspoort, noch gebruikte u enig ander identiteitsdocument tijdens dit traject. U hiernaar gepeild verklaarde dat de kolonel dit alles had geregeld (CGVS p.2). Ook deze bewering kan totaal niet overtuigen daar het geweten is dat er tijdens vluchten strikte identiteitscontroles worden doorgevoerd. In dit kader moet nog aangestipt dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens het overlopen van uw reisroute **onvermeld** liet dat u via Malta zou zijn gereisd (Verklaring punt 34). Bovenstaande opmerkingen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de door u beweerde manier van reizen, maar doen ook ernstig twifelen aan uw algemene geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt onderstreept door de vaststelling dat u **een aantal essentiële elementen onvermeld liet** ten overstaan van de ambtenaar van DVZ tijdens het gesprek ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, neergeschreven in de vragenlijst van het CGVS. Zo hebt u ten overstaan van DVZ nooit enige allusie gemaakt op het feit dat u vanaf het incident aan de barrage **telefonisch bedreigd werd** door M. (...) M. (...). U hiernaar gepeild verklaart dat u een samenvatting van de feiten gaf (CGVS, pp.3-6). Uw uitleg kan niet overtuigen daar u verklaart dat uw problemen met M. (...) begonnen met deze dreigementen en er bijgevolg van uit kan worden gegaan dat u zulks onmiddellijk en spontaan zou vermelden (CGVS, p.5). Voorst hebt u nooit gealludeerd op het feit dat uw ouders en S. (...) herhaaldelijk 'bezoek' kregen van mannen gezeten in auto's van de 'Politieke Gevangenis' die navraag naar u deden (CGVS pp.3-5). U met deze omissie geconfronteerd verklaart u niet alles te hebben verteld en daarenboven zou de vraag u niet zijn gesteld (CGVS p.6). Weerom biedt uw uitleg geen afdoende verschoning daar deze door u beweerde bezoeken nu net de aanleiding waren om definitief bij S. (...) onder te duiken zodat het onbegrijpelijk is dat u zulks niet spontaan zou vermelden (CGVS p.5).

Voorts is het opmerkelijk dat u in de vragenlijst slechts melding maakt van één incident op de boerderij van M. (...) M. (...)’s vader. U verklaarde er op 5 april door twee mannen te zijn aangevallen en opgesloten. Door het betalen van smeergeld kon u ontkomen en oordeelde u hierna het land te moeten verlaten (Vragenlijst, p.2). Tijdens het gehoor op het CGVS maakt u nog melding van een incident dat hieraan voorafging. U zou namelijk op deze boerderij reeds een eerste keer zijn aangevallen door twee personen een tweetal weken na het incident aan de barrage, maar door de interventie van de arbeiders op de boerderij kon u ontkomen (CGVS p.4). Ook deze omissie is onbegrijpelijk daar u expliciet stelt dat M. (...) M. (...) hiervoor verantwoordelijk was en u daarenboven duidelijk aangeeft dat u tijdens dit eerste incident, wat u dus eerder onvermeld liet, uw wagen achterliet bij de boerderij en u op het moment dat u uw wagen daar wou gaan ophalen u een tweede keer op deze boerderij werd aangevallen, opgesloten en vervolgens door het betalen van smeergeld kon ontkomen. In de marge dient nog opgemerkt dat het niet kan overtuigen dat uw bewaker op de boerderij zich liet omkopen om u te laten vluchten daar het quasi zeker is dat zijn rol in dit hele gebeuren aan het licht zou komen en hij daardoor zelf grote problemen zou krijgen (CGVS, p.5).

Voorts kan het totaal niet overtuigen dat u in de vragenlijst van het CGVS ook nooit maar enige allusie hebt gemaakt op het feit dat één van uw drie collega-officieren (die ook hun handtekening onder het bewuste proces-verbaal zouden hebben gezet) intussen zou zijn gearresteerd, temeer u zelf aangeeft dat deze arrestatie zeer zeker verband houdt met M. (...). U hierop gewezen verklaart u dat dit gesprek kort was en u niet de kans had alles te vertellen (CGVS, p.6). Gezien u nog tijdens uw verblijf in Libië hiervan op de hoogte was en gezien de arrestatie van deze officier, zoals u zelf verklaart, zeker verband houdt met het incident bij de barrage waardoor er ook een duidelijke link is met u, is ook dit totaal ongeloofwaardig. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door de vaststelling dat u totaal niet weet waar deze persoon zou zijn opgesloten en dat u geen enkele notie heeft wat er met de twee andere officieren is gebeurd. U gevraagd waarom u zich hiernaar niet heeft geïnformeerd stelt dat u diegene bent die gezocht wordt en u enkel in uw eigen lot geïnteresseerd bent (CGVS p.6). Gezien jullie alle vier jullie handtekening onder het proces-verbaal hadden geplaatst is het niet meer dan logisch dat u alles in het werk gesteld zou hebben om accurate informatie aangaande deze personen te vergaren, hun actuele situatie is immers essentieel om uw eigen vrees voor vervolging aannemelijk te maken en te kunnen inschatten. Uw nalatigheid hieromtrent ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Gezien bovenstaande observaties kan er geen verder geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten neer ter ondersteuning van uw identiteit en professionele activiteiten (identiteitskaart, geboortecertificaten, uittreksels familieboekje, brief van S. (...) waarin deze uw identiteit bevestigt (zie vertaling tijdens gehoor, CGVS, p.6), rijbewijs, diploma, badge van het werk, convocatie voor dienstplicht en een attest van de burgerlijke stand). Al deze documenten hebben betrekking op gegevens die hier op zich niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen zij niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

2.2. Waar verzoeker onder het kopje 'moeilijk te herstellen nadeel' aanvoert dat bij een eventuele verwijdering zijn leven en de fysieke integriteit in zijn herkomstland in het gedrang komt, en hij dienaangaande nieuwe bewijselementen aanhaalt die minstens een begin van bewijs uitmaken dat het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of een aantasting op het leven van verzoeker in de zin van artikel 2 EVRM, reëel is, stelt de Raad vast dat verzoeker geen nieuwe bewijselementen aanhaalt in zijn verzoekschrift en benadrukt de Raad dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is, zoals blijkt uit hetgeen volgt (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel, houdt verzoeker – volkomen ten onrechte – voor dat de Commissaris-generaal stelt dat hij zijn recente afkomst uit Bagdad onvoldoende aannemelijk kan maken, herhaalt hij zijn relaas en voert hij aan dat hij een aantal feiten niet heeft vermeld bij de DVZ omdat hij telkenmale door de jurist, die per se wilde dat hij kort zijn verhaal deed, werd onderbroken en dat hem werd meegedeeld dat het niet nodig was om uitgebreid zijn verhaal te doen omdat hij een uitgebreid interview zou hebben bij het CGVS. Verzoeker vervolgt dat zijn asielaanvraag door de Commissaris-generaal niet aan de criteria van de Vluchtelingenconventie werd getoetst, wat een schending uitmaakt van zowel de materiële als de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de Minister van Binnenlandse zaken de plicht heeft om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding, en dat er per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verzoeker argumenteert dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd die niet in acht genomen worden.

2.5. In de mate dat het onzorgvuldig gedrag van de Minister van Binnenlandse Zaken wordt gelaakt in het tweede middel, is het middel onontvankelijk vermits het in casu een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat zijn verklaringen omtrent zijn vlucht niet alleen de geloofwaardigheid van de door hem beweerde manier van reizen ondermijnen maar ook ernstig doen twifelen aan zijn algemene geloofwaardigheid, hij een aantal essentiële elementen onvermeld liet op de DVZ, zoals wordt toegelicht, en de documenten zijn identiteit en professionele activiteiten aantonen maar niet vermogen de appreciatie in zijn dossier in positieve zin om te buigen.

2.7. Verzoeker, die voor de veiligheidsdienst werkt, verklaarde dat zijn problemen ontstonden nadat hij begin maart 2009 een transport van 120 personen (illegalen op weg naar Italië) aan zijn controlepost tegenhield en van dit feit, samen met drie van zijn collega's, een proces-verbaal opstelde en overhandigde aan de verantwoordelijke van de veiligheid. M. M., volgens verzoeker een crimineel en een verwant van één van de 'leden van de revolutie van 1969', bleek verantwoordelijk te zijn voor dit transport waarmee hij geld verdiende. Korte tijd later kreeg verzoeker bedreigingen van M. M. op zijn GSM. S., een familielid met veel aanzien en oudgediende in het leger, zou het probleem vriendschappelijk oplossen. Verzoeker nam ontslag van zijn werk en bleef hoofdzakelijk bij S.. Op de boerderij van M. M.'s vader, waar verzoeker routinecontroles uitvoerde, werd hij tot twee keer toe belaagd door mannen van M. M.. Van S. vernam verzoeker dat M. M. intussen klacht had ingediend tegen hem waarbij hij beschuldigd werd als opposant van het regime. Personen in auto's van de 'Politieke Gevangenis' deden navraag bij zijn ouders en bij S., en verzoekers collega-officier werd gedetineerd, vermoedelijk omwille van het incident met het transport. Nadat verzoeker op de boerderij werd opgesloten, incident waarvan zijn neef getuige was, werd de bewaker omgekocht en slaagde verzoeker erin om het land te verlaten.

Waar verzoeker ter terechtzitting onvertaalde documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn vrees voor vervolging en toelicht dat zijn problemen in 2003 begonnen, hij toen werd opgesloten en later werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat hij zich elke week ging aanbieden bij de Libische autoriteiten en deze documenten dit relaas aantonen, merkt de Raad vooreerst op dat deze toelichting niet in het minst overeenkomt met verzoekers relaas voorgehouden bij het CGVS, zoals blijkt uit de samenvatting onder punt 2.7., en deze stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad ze overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging neemt.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker een aantal elementen van zijn vluchtrelaas niet vermeld heeft bij de DVZ, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat verzoeker het motief met betrekking tot de wijze waarop hij zou zijn gevlucht, niet betwist. De Raad neemt derhalve dit motief in zijn geheel over en besluit dat de wijze waarop verzoeker pretendeert zijn land van herkomst illegaal te hebben verlaten ongeloofwaardig is. Het feit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij illegaal zijn land verliet, zet de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor M. M. en de beschuldiging dat hij een opposant van het regime zou zijn ernstig op de helling.

Overigens blijkt uit de fotokopieën die verzoeker ter terechtzitting voorlegt, vier bladzijden van een Libisch paspoort op zijn naam, dat hij in het bezit was van een Schengenvizum, afgeleverd op 8 maart 2009 door het consulaat van Malta te Tripoli, hetgeen zijn illegaal vertrek uit Libië andermaal ernstig hypothekeert.

2.9. Verzoeker komt niet verder dan een aantal blote beweringen en legt geen enkel begin van bewijs voor van het kwestieuze proces-verbaal, zijn ontslag bij de veiligheidsdienst naar aanleiding van de bedreigingen van M. M., de klacht die tegen hem zou zijn ingediend en het feit dat hij zou gevisieerd worden door de autoriteiten die hem bij zijn vader en zijn oom S. zouden hebben gezocht. Daarenboven weet verzoeker totaal niet waar zijn collega, medeopsteller van het proces-verbaal, zou zijn opgesloten en heeft hij geen enkele notie van wat er met de twee andere officieren zou zijn gebeurd. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat *“Gezien jullie alle vier jullie handtekening onder het proces-verbaal hadden geplaatst is het niet meer dan logisch dat u alles in het werk gesteld zou hebben om accurate informatie aangaande deze personen te vergaren, hun actuele situatie is immers essentieel om uw eigen vrees voor vervolging aannemelijk te maken en te kunnen inschatten. Uw nalatigheid hieromtrent ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.”*

Verzoekers beweerde vrees voor M. M. wordt verder onderuit gehaald door verzoekers verklaring dat hij een routinecontrole ging uitvoeren op de boerderij van de vader van M. M.. Immers, indien verzoeker

daadwerkelijk ernstig zou zijn bedreigd door M. M., een crimineel en van hogerhand beschermde persoon, kan niet aangenomen worden dat verzoeker in deze gegeven omstandigheden alsnog zijn routinecontrole zou uitvoeren op de boerderij van M. M.'s vader.

Zelfs indien er een incident zou zijn geweest met M. M., toont verzoeker niet aan dat het voorgehouden probleem dermate uit de hand liep dat hij hiervoor politieke vervolging zou moeten vrezen. Verzoeker verklaart tijdens het gehoor van 13 januari 2010 immers zelf het volgende: *“Mijn vader zegt dat ik geduld moet hebben, mijn probleem is dat men me beschuldigt van oppositie tegen het regime. Hij zegt dat het een kwestie is van drie of vier jaar zal zijn omdat het niet echt een politiek of juridisch probleem is (...) Hoe komt het dat uw familie die toch veel aanzien heeft niet kan bemiddelen om uw probleem op te lossen? A: Uiteindelijk zal het eindigen en zullen ze het oplossen, het wordt tribaal maar dat neemt tijd in beslag.”* (gehoor CGVS: p. 2 en 7).

2.10. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker voorhoudt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat niet werd onderzocht of hij aanspraak kan maken op het vluchtelingenstatuut in de zin van het Verdrag van Genève, merkt de Raad op dat wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, er geen reden bestaat om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn asielrelaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart geen andere elementen in het administratief dossier waaruit afgeleid moet worden dat verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Voor zover verzoeker aanvoert dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden, dient te worden opgemerkt dat niet uiteengezet wordt op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS